

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 233

гр. София, 03.02.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО I ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петя Г. Крънчева Тропчева

Членове: Николай Николов
Бетина Б. Бошнакова

като разгледа докладваното от Петя Г. Крънчева Тропчева Въззивно частно наказателно дело № 20211100604428 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 243, ал. 7 и ал. 8 от НПК.

Образувано е по **частен протест**, подаден от Т.Т. – прокурор при Софийската районна прокуратура (СРП), срещу **определение** № 1270 от 14.10.2021 г. на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 106-ти състав, постановено по НЧД № 11760/2021 г. по описа на същия съд, с което е **отменено постановление** на прокурор при СРП от 06.07.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК е **прекратено наказателното производство** по досъдебно производство № 48/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 2121/2019 г. по описа на СРП, образувано и водено за осъществяване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, като необосновано.

В така подадения сезиращ съда документ се твърди, че атакуваният съдебен акт е незаконосъобразен, поради допуснати съществени процесуални нарушения при постановяването му. Излага се, че прокурорът при СРП задълбочено е анализирал доказателствата по делото и изчерпателно е описал приетите за установени факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, без да е допуснал соченото от СРС „безкритично“ възприемане на факти и игнориране на доказателствени средства. Развиват се аргументи, че прокурорът при СРП се е обосновал по какви съображения кредитира показанията на св. С.Т., а именно поради това, че съответстват на заключението на Тройната Допълнителна Съдебномедицинска експертиза и на показанията на св. М..

Ангажират се доводи, че първият съд неправилно е приел, че не е било изяснено как е получено нараняването на Ц. – кръвонасядане на лявата ушна мида, тъй като от заключението на допълнителната Тройна СМЕ е било изяснено, че тези наранявания биха могли да се получат по начина, съобщен от Т.. Акцентира се, че констатираните по тялото на Ц. телесни увреждания, не съответстват на съобщеното от него за нанесени му множество удари по главата, а показанията му се оборват от заключението на Допълнителната Видео-техническа експертиза и от показанията на св. М.. Излага се, че е напълно възможно уврежданията в областта на лицето на Ц. да са получени при нанесен му един единствен удар от страна на Т., а също и при разтървяването на Ц. и Т. от св. Д.. Сочи се, че събраните

по делото доказателства не позволяват да се направи единствено възможен извод, че това от нараняванията, получени от Ц., е причинено виновно от Т.. Изтъква се, че това от нараняванията е ирелевантно за съставомерността на деянието, поради което необсъждането му от представителя на държавното обвинение в постановлението за прекратяване на наказателното производство, не е основание за цялостна отмяна на така постановения прокурорски акт.

Прокурорът при СРП аргументира тезата, че Т. е действал при условията на неизбежна отбрана, за да отблъсне непосредственото противоправно нападение от страна на Ц. и не е налице превишаване на нейните предели, предвид численото превъзходство и професионалната подготовка на Ц. и Д.. Сочи, че едва след като Т. счупил носа на Ц., последният преустановил нападението си над него, като дотогава не е било налице дори кратковременно прекъсване на нападението от страна на Ц. над Т.. Излага, че твърденията на Т. за нанесени два удара на Ц. кореспондират със заключението на вещите лица, изготвили Допълнителната Тройна СМЕ. Аргументира тезата, че св. Ц., при депозиране на показанията си е бил недобросъвестен и заинтересован да преиначи фактите и поради образуваната вътрешна проверка от органите на МВР за правомерността на поведението му и за преценка, следва ли да бъде ангажирана дисциплинарната му отговорност.

В протеста се излагат доводи, че съдът е допуснал нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, като вместо да разгледа и прецени механизма на реализиране счупването на носа на Ц., изолирано и избирателно е описал пасажи от показанията на св. Ц., приети като недостоверни от обвинението, и се е фиксирал върху охлузването на лява ушна мида, което е несъставомерно телесно увреждане. Сочи се, че СРС напълно произволно е направил констатации за осъществен състав на престъпление по чл. 132 от НК и не е посочил с кой удар е допуснато превишаване пределите на неизбежната отбрана.

Излага се, че СРС осъществява недопустима намеса във вътрешното убеждение на представителя на СРП по въпроса, кои доказателства да кредитира и кои – не, като се опитва да наложи кредитирането на показанията на св. Ц.. Ангажират се доводи, че при упражняване на съдебен контрол върху волята на прокурора, съдът не може да установява нови фактически положения и да подменя вътрешното убеждение на представителя на държавното обвинение, като в тази насока се прави анализ на относимата съдебна практика, постановена от върховната съдебна инстанция. Развиват се обстойни съображения в насока, че съдът, когато достигне до извод за извършено престъпление при упражняване на съдебен контрол върху прекратителен прокурорски акт, постановен на основание чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 1 или пр. 2 от НПК, не може да отмени прокурорския акт, тъй като би нарушил основополагащи принципи на наказателния процес и би иззел конституционни правомощия, придадени единствено на Прокуратурата. Предлага се атакуваният съдебен акт да бъде отменен и вместо него да бъде постановен друг, с който постановлението на СРП за прекратяване на наказателното производство по делото, да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийският градски съд, като съобрази изложените в жалбата доводи и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, в съответствие с изискванията на чл. 313 от НПК, намира за установено следното:

Наказателното производство по досъдебно производство № 48/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 2121/2019 г. по описа на СРП, е започнато на 07.01.2019 г. по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК – с извършването на първото действие по разследването – разпит на свидетели – очевидци, за това, че за времето около 12,40 часа на 07.01.2019 г., в гр. София, ж.к. „Младост 4“, пред магазин „Фантастико“, до блок 405, е причинена телесна повреда на лицето Ц.М. Ц. по хулигански подбуди – престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12 от НК.

В хода на досъдебното производство, са разпитани в процесуалното качество на свидетели, лицата Ц.М. Ц. (л. 9 – 10 и л. 224 от досъдебното производство); Е.В. Д. (л. 11 – 12 и л. 225 от досъдебното производство); С.В. Т. (л. 13 – 15 и л. 223 от досъдебното производство); К.В. М. (л. 16 от досъдебното производство); К.Л.С. (л. 17 от досъдебното производство); М.Я.Я. (л. 18 от досъдебното производство); Г.С.С. (л. 138 от досъдебното производство);

проведени са очни ставки между разпитаните свидетели (л. 139 – 146 от досъдебното производство);

приобщени са, в качеството им на писмени доказателствени средства, епикриза, издадена от УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД на св. Ц. Ц. (л. 37 – 38 от досъдебното производство); писма от УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД, изх. № 74/23.01.2019 г. и изх. № 156/08.02.2019 г., ведно с медицинска документация и оптични носители на информация по отношение на лечението на Ц. (л. 43 – 77 и л. 84 – 118 от досъдебното производство); медицинска документация, изготвена от ДКЦ „София Мед“ по отношение на извършени прегледи на Ц. (л. 80 – 82 от досъдебното производство); справка от Дирекция „Национална система 112“ – РЦ София (л. 161 от досъдебното производство); справка относно извършена проверка за изясняване на постъпили данни за допуснато дисциплинарно нарушение от държавен служител в ГД „НП“ – МВР, рег. № 3286р-13517/22.03.2019 г. (л. 192 – 198 от досъдебното производство); справка за съдимост на С.Т. (л. 119 и л. 263 от досъдебното производство);

назначени и изготвени са съдебномедицинска експертиза по писмени данни (л. 21 – 26 от досъдебното производство); съдебномедицинска експертиза № 5/2019 г. (л. 36 от досъдебното производство); допълнителна тройна съдебномедицинска експертиза по писмени данни (л. 236 – 240 от досъдебното производство); комплексна съдебно – психиатрична и психологична експертиза по отношение на св. Т. (л. 171 – 178 от досъдебното производство); комплексна съдебно – психиатрична и психологична експертиза по отношение на св. Ц. (л. 182 – 186 от досъдебното производство); фототехническа експертиза № 60/2019 г. (л. 29 – 30 от досъдебното производство); видеотехническа експертиза № 19/ИДИ – 142 (л. 150 – 155 от досъдебното производство); видеотехническа експертиза № 20/ИДИ – 025 (л. 215 – 220 от досъдебното производство); техническа експертиза № 170/2019 г. (л. 163 – 166 от досъдебното производство);

приобщени са веществени доказателствени средства – оптични носители на информация.

По досъдебното производство няма обвиняеми лица.

Разследването по досъдебното производство е приключило.

С постановление на прокурор при СРП от 06.07.2021 г., изведено от канцеларията й с изх. № 2121/2019/07.07.2021 г., наказателното производство по досъдебно производство № 48/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 2121/2019 г. по описа на СРП, водено за престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, е прекратено, на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1, пр. 2 от НПК.

За да се произнесе в посочения по-горе смисъл, прокурорът при СРП е приел за установено, от фактическа страна, че на 07.01.2019 г., С.Т. паркирал управлявания от него л.а. „Мазда“ с рег. № ****, в гр. София, ж.к. „Младост 4“, пред магазин „Фантастико“, като бил придружаван от приятелката си К. М.. Паркирайки автомобила си, Т. препречил пътя на друг паркиран автомобил – „Фолксваген Пасат“ с рег. № ****. Връщайки се от магазин „Фантастико“, Ц. Ц., който бил придружаван от Е. Д., видял, че не може да потегли с автомобила си „Фолксваген Пасат“ с рег. № ****, заради паркирания автомобил „Мазда“ с рег. № ****. Заедно с Д. те останали да изчакат водача на автомобила „Мазда“. След появата

на Т. и М., които се насочили към автомобила „Мазда“ с рег. № **** и вече се качвали в него, Ц. попитал Т. така ли се паркира, на което Т. отговорил, че съжалява и, че е бил за малко време паркирал така. Ц. казал на Т. да гледа другите коли, по които има сняг и да паркира пред тях, тъй като те нямало да излизат, но затова следвало да се помисли. Т. отвърнал, че не можел толкова да мисли, а на това Ц. отвърнал, че следва акъл не само за дрога. Т. в отговор заявил на Ц., че е „*****“ и затворил вратата на автомобила си, като се канел да потегли с него. Ц. се затичал, отворил вратата на Т., хванал го за лявата ръка и му казал „Ти на кой ще викаш „*****“?“, като направил опит да го издърпа. В този момент Т., излизайки от колата, нанесъл удар с ръка в лицето на Ц., в лявата му част, като причинил разкъсно – контузна рана по лигавичната повърхност на долната устна. Изправяйки се до автомобила, Т. бил затиснат от Ц., като към него се присъединила и Д.. Т. викал да го пуснат, но те не го освобождавали, в резултат на което той с дясната си ръка, с лакът, нанесъл още един удар на Ц., който попаднал в носа му и вследствие на удара било реализирано счупване на носните костици и кръвотечение. Вследствие на това се реализирало затруднение в дишането, което следвало да бъде възстановено оперативно, тъй като от само себе си не било възможно нормализирането на този биологичен процес. Това нараняване покривало признака на травма с медико – биологична характеристика на „постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота“. След случилото се Ц. и Д. освободили Т.. На място пристигнал полицейски екип, както и майката на Т. – Г.С.. Екип на ЦСМП транспортирал Ц. до УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД, където му била оказана необходимата медицинска помощ и била проведена операция по позициониране на носните кости и възстановяване на нормалния процес на дишане.

За да приеме за установена така описаната фактическа обстановка, прокурорът при СРП е дал вяра на показанията на св. Т., като е преценил, че същият обективно, вярно и точно пресъздава възприетата от него фактическа обстановка, отчитайки, че същите кореспондират с показанията на св. М. и заключенията на допълнителната тройна СМЕ и допълнителната видео-техническа експертиза. Представителят на държавното обвинение е кредитирал и показанията на св. Ц. и Д. относно паркирането на автомобилите и разменените реплики между водачите им, но не и по отношение на предприетите действия от страна на Ц. спрямо Т., като е преценил, че същите са пестеливи и едностранчиви.

При така приетата фактическа обстановка по делото, въз основа на анализа на събраните гласни и писмени доказателствени източници, прокурорът при СРП е направил извод, от правна страна, че телесните увреждания на Ц. са причинени от Т. при условията на неизбежна отбрана, поради което и деянието му няма престъпен характер, в каквато насока е изложил пространни съображения.

Постановлението на прокурора при СРП от 06.07.2021 г., е обжалвано пред СРС в законоустановения срок от Ц.М. Ц.. По повод така депозираната жалба е образувано НЧД № 11760/2021 г. по описа на СРС, НО, 106-ти състав.

Със свое определение № 1270 от 14.10.2021 г., СРС, НО, 106-ти състав е отменил постановлението на СРП от 06.07.2021 г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 48/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 2121/2019 г. по описа на СРП, образувано и водено за осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, като е приел, че същото е необосновано.

За да се произнесе в посочения по-горе смисъл, СРС, НО, 106-ти състав е преценил, че атакуваното постановление на СРП е необосновано, постановено в нарушение на основни принципи на наказателния процес, визирани в чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК, което лишава съда от възможността да реализира дължимия контрол върху крайните изводи на наблюдаващия прокурор.

Решаващият първоинстанционен съд, макар да е споделил изцяло изводите на

прокурора при СРП по фактите, касателно генезиса на възникналия конфликт и поведението на св. Т. и Ц., е посочил, че в атакувания прокурорски акт липсва цялостен анализ на инкорпорираните по делото доказателствени източници, относими към причинените на пострадалото лице телесни увреждания, необходим за да се изведе релевантната фактология и да се приложи правилно материалният и процесуалният закон. По-конкретно е посочил, че представителят на държавното обвинение не е обсъдил механизма на третото увреждане на Ц., констатирано от вещите лица, изготвили СМЕПД, а именно – кръвонасядане на лявата ушна мида, което, според вещите лица Г. и Х., се дължи на удари с или върху тъпи предмети и отговаря да е получено по начин, съобщен от пострадалия. Приел е, че констатациите на вещите лица в този смисъл са задължавали прокурора при СРП да изложи изводи дали приема, че това травматично увреждане се дължи на удар върху твърд тъп предмет или на действията на Т., изразяващи се в нанасяне на серия удари в областта на главата на пострадалия преди опита на Ц. да го задържи, за каквито съобщава последният. СРС е преценил, че изясняването на това обстоятелство е от съществено значение за преценката относно приложимостта на института на неизбежната отбрана, както и евентуално за преценката на прокурора дали са предпоставките за спиране на производството, на основание чл. 244, ал. 1, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1, т. 6 от НПК, за да се уведоми пострадалия за възможността му да депозира тѣжба до компетентния съд за престъпление по чл. 132 от НПК.

Районният съд е обосновал тезата, че отчетената фрагментарност при обсъждане на доказателствените източници, относими към причинените на пострадалия телесни увреждания, са опорочили крайните правни изводи на прокурора при СРП за липса на осъществено общественоопасно поведение и са осуетили постигането на непосредствената задача на наказателния процес по чл. 1, ал. 1 от НПК. Ето защо е преценил, че атакуваният прокурорски акт следва да бъде отменен, като необоснован, а делото – върнато на СРП за изпълнение на задължителните указания по приложението на закона.

По протест на прокурор при СРП срещу определението на СРС – НО, 106-ти състав от 14.10.2021 г., е образувано настоящото производство за проверка на законосъобразността и правилността на така постановения съдебен акт.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с подадения **протест** и след като извърши преценката по реда на чл. 243, ал. 7 от НПК, установи, че същият е депозирал в законоустановения 7-дневен срок от получаване на определението на СРС, от надлежно легитимиран да инициира въззивна проверка субект, поради което е и процесуално **допустим**.

След извършване на проверката от страна на настоящия въззивен състав, по отношение на редовността (допустимостта) на частния въззивен протест, съдът пристъпи и към преценка по обосноваността и законосъобразността на протестиращия първоинстанционен съдебен акт, както и на контролираното от районния съд постановление за прекратяване на наказателното производство на СРП.

Преценката по обосноваността на първоинстанционния съдебен акт и на контролираното от районния съд постановление за прекратяване на наказателното производство, включва в себе си извършването на анализ и произнасяне по въпросите: (1) извършено ли е пълно, всеобхватно и обективно разследване, съгласно стандарта на чл. 14, ал. 1 от НПК, т. е. съдържа ли се в делото потенциал за събиране на нови доказателства или всички възможни и необходими за конкретния случай вече са събрани и проверени; (2) от установените доказателства изведени ли са верните фактически изводи, т. е. съответства ли приетата от органа на досъдебното производство и потвърдена от първия съд фактическа обстановка, на събрания и проверен по делото доказателствен материал, или е допусната

логическа грешка при анализа и оценката на същата (изопачаване, пренебрегване, превратно интерпретиране), довела до грешка в извода за фактите на държавното обвинение и на контролирания съд; (3) допуснато ли е съществено процесуално нарушение при оценката (не при събирането и проверката) на доказателствата – игнориране на част от тях; неконстатиране, респективно необсъждане на съществуващи противоречия между определени доказателствени източници; позоваване на доказателствени материали, които не са налични в делото или не са установени по предвидения в НПК съответен ред и т. н. Съдът, обаче, е ограничен при изпълнение на тези си правомощия от пределите на компетентността на прокурора. В рамките на тези ограничения, съответният произнасящ се съдебен състав не може да установява нова, своя фактическа обстановка, чрез собствена интерпретация на събраните и проверени в хода на досъдебното производство доказателства (в този смисъл и решение № 60/2003 г. на I н. о. на ВКС). Правомощията на съда в процедурата по чл. 243, ал. 5 – ал. 7 от НПК не са в същия обем, както в съдебната фаза на наказателния процес, при решаване на въпросите по чл. 301 от НПК. Регулираните правоотношения са от различен порядък, тъй като в единия случай се касае до съдебен контрол върху досъдебната дейност, когато делото е прекратено преди да е стигнало до съдебната фаза, а в другия – за преценка на съда, осъществяваща се в съдебната фаза, при повдигнато с внесен обвинителен акт обвинение. Изложеният извод произтича и от самостоятелните правомощия на прокурора, както и от господстващото му, главно процесуално значение, респективно правомощия в досъдебната фаза на наказателния процес, където той се явява *dominus litis* (господар на процеса). Ако съдът прецени, че изложената в постановлението за прекратяване на наказателното производство фактическа обстановка е формирана въз основа на грешни фактологични изводи, като грешката е резултат от някоя или някои от по-горе посочените причини, той не може самостоятелно да я изменя, като излага свой прочит на доказателствените материали, а следва да отмени/измени контролирания акт, като посочи в какво се състои констатираното нарушение/я при оценката на събрания доказателствен материал (например непълнота на разследването, допусната логическа грешка, превратно интерпретиране на доказателство/а и пр.).

От своя страна, преценката за законосъобразност обхваща обстоятелството съответстват ли актовете на първоинстанционния съд и на прокуратурата на нормите на материалния и процесуалния закон. В рамките на тази преценка, съдът преценява дали е допуснато съществено процесуално нарушение, което е отстранимо и което е довело по някакъв начин до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия, на неговия защитник или на пострадалото лице. Като такива могат да се очертаят неправилно приложена разпоредба на процесуалния закон или изобщо неприложена такава; нарушение при събирането и проверката на доказателствата по делото; нарушение при самото изготвяне на постановлението на прокурора за прекратяването на наказателното производство или на първоинстанционния съдебен акт (непосочени правни или фактически основания за прекратяването, липса на фактически констатации, липса на мотиви или противоречивост на същите и пр.).

При така очертаните предели на правомощията на въззивния съд в процедурата по чл. 243, ал. 7 от НПК, относими към настоящия казус, настоящият съдебен състав намери, че разгледан по същество, **протестът е неоснователен.**

Извършвайки собствен анализ на събраните и проверени в хода на досъдебното производство гласни и писмени доказателствени средства и писмени доказателства, настоящата инстанция намира, че действително са налице предпоставки за цялостна отмяна на атакувания пред СРС прокурорски акт, макар и по различни съображения от тези, изложени от решаващия първоинстанционен съд.

За да приеме, че следва да отмени постановлението на прокурора при СРП от 06.07.2021 г., първият съд е преценил, че в хода на досъдебното производство са извършени всички необходими и възможни действия по разследването, като е събран необходимия обем доказателствени източници с оглед обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, но така събраните доказателства са обсъдени едностранчиво и фрагментарно, в нарушение на чл. 14, ал. 1 и чл. 107, ал. 5 от НПК.

Настоящата инстанция не споделя изводите на решаващия първоинстанционен състав, мотивирали постановяването на атакувания пред СГС съдебен акт, че по делото е обезпечено обективно и всестранно разследване. Напротив, *по делото не е проведено всестранно и задълбочено разследване, респ. не са събрани необходимите и възможни доказателствени източници с оглед обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване.*

Налице е непълнота на доказателствената съвкупност, която следва да бъде преодоляна посредством извършване на допълнителни действия по разследването. При това, като е формирал изводите си по същество, без да е изчерпал възможността за събиране на релевантните доказателствени източници и без да е изяснил в цялост и пълнота фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване, прокурорът при СРП е постановил необоснован и незаконосъобразен прокурорски акт. Именно на това основание, прекратителният прокурорски акт следва да бъде отменен изцяло и делото – върнато на СРП за изпълнение на задължителните указания по приложението на закона.

По-конкретно, прави впечатление, че *по отношение на основния подлежащ на доказване факт в производството – механизма на причиняване на телесните увреждания на Ц., по делото са събрани две групи гласни доказателствени средства: от една страна, това са показанията на св. Ц. Ц., които намират доказателствена опора в съобщеното от св. Д. в смисъл, че водачът на лекия автомобил „Мазда“, за който се установява, че е св. С.Т., при излизането си от автомобила след размяната на реплики помежду им, му нанесъл удар с юмрук в областта на носа на пострадалия, след което продължил да му нанася удари в областта на главата; от друга – това са показанията на св. Т. в смисъл, че е нанесъл един единствен удар в областта на лицето на св. Ц., а едва след това, след като е бил притиснат от Ц. и Д. към автомобила, нанесъл втори удар с лакът в областта на лицето на Ц., при което предполага, че му е счупил носа.*

За да постанови прекратителния прокурорски акт, прокурорът при СРП се е доверил изцяло на съобщеното от св. Т., като е преценил, че то кореспондира с показанията на св. М. и заключенията на назначените и изготвени Допълнителна Тройна СМЕ и Допълнителна Видео-техническа експертиза. Настоящият съдебен състав не може да сподели изводите на представителя на държавното обвинение в този смисъл. Внимателният прочит на показанията на св. М., депозиран пред водещия разследването на 07.01.2019 г., непосредствено след инцидента, обуславя извод, че същата не е възприела нанасяне на удари от св. Т. в областта на главата на пострадалия Ц., поради което и показанията ѝ не подкрепят съобщеното от св. Т. по отношение на поредността и броя на нанесените удари. Заключение на назначената и изготвена Допълнителна Видео-техническа експертиза също не позволява да се направят изводи относно поредността на нанесените удари от св. Т.; мястото на което са били нанесени и взаимното местоположение на телата на Т. и Ц. в момента на нанасяне на ударите. Що се отнася до цитираното от представителя на държавното обвинение заключение на Допълнителната Тройна СМЕ по писмени данни, следва да се посочи, че вещите лица дават заключение, че *е достатъчен един удар, за да се получи кръвоизлив и счупване на носните кости и последващи изменения в носната пирамида, но разположенията в различни плоскости травматични увреди по лицето на Ц. съответстват на нанасяне на няколко удара в областта на лицето с ръце, като всяка част*

на ръката при нанасяне на удар действа като тъп предмет. Не се подкрепя от доказателствената съвкупност извода, направен от прокурора при СРП в насока пълна кредитируемост на показанията на св. Т., че всички описани телесни увреждания, причинени на Ц., биха могли да се получат с двата удара, за които дава показания Т., както и че кръвонасядането на лявата ушна мида на Ц. може да се получи докато св. Д. се е опитвала да разтърве Ц. и Т.. Оттук и изводът, че **механизмът на причиняване на телесните увреждания на Ц. не може да се обясни само и единствено с твърденията на св. Т..**

Изложеното обуславя **необходимостта да бъдат извършени допълнителни действия по разследването, с оглед събиране на достатъчен по обем и категоричност доказателствени източници**, които да позволят **еднозначни изводи за това, в каква последователност са нанесени ударите в областта на лицето на Ц. и най-вече възможно ли е при съобщеното от Т. притискане от Ц. и Д. към автомобила му, в резултат на което той твърди, че не е бил обездвижен, да успее да нанесе удар в лицето на Ц. с лакътя на дясната си ръка.** Посочените факти и обстоятелства биха могли да бъдат установени посредством **провеждането на следствен експеримент и назначаването на ситуационна експертиза**, която да даде отговор на въпроса – възможно ли е нараняванията, констатирани по лицето на Ц. да бъдат причинени по начина, съобщен от св. Т., както и възможно ли е кръвонасядането на лявата ушна мида на Ц. да е причинено при намесата на Д. в опит да предотврати ескалацията на конфликта.

Едва при събиране на доказателствени източници в тази насока, прокурорът при СРП би могъл да формира доказателствено обезпечени изводи от фактическа страна относно това, осъществен ли е състав на престъпление от общ характер и в частност – по чл. 129, ал. 1 от НК. Събирането на доказателствени източници за посочените по-горе факти и обстоятелства, ще позволи и проверка на показанията на разпитаните по делото свидетели, включително и обоснована преценка относно достоверността на показанията на св. Ц. и Д.. Именно попълването на делото с необходимите и възможни доказателствени източници ще позволи на наблюдаващия прокурор да формира еднозначни и доказателствено обезпечени изводи по фактите.

Нещо повече – **изясняването на въпроса, с кой от ударите е причинено счупването на костниците на носа – с първия или с втория от твърдените от Т. удари, ще позволи обосновани изводи по въпроса, действал ли е Т. в състояние на неизбежна отбрана**, по смисъла на чл. 12, ал. 1 от НК **и дали евентуално защитното деяние е останало в рамките на необходимите предели**, в случай, че на дърпане и държане в областта на лявата ръка Т. е отговорил с причиняване на увреждане, което по своята медико-биологична характеристика съответства на средна телесна повреда.

В обобщение, настоящата инстанция намира, че в **конкретния случай не е извършено всестранно и задълбочено разследване; не са установени доказателствено-релевантните факти и логично – атакуваният прокурорски акт е явно необоснован.** При липса на всестранно и задълбочено разследване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, процесуалният закон, разпоредбата на чл. 46, ал. 2 от НПК предвижда прокурорът да извърши необходимите действия по разследването или да укаже извършването им от водещия разследването, по реда на чл. 242, ал. 2 от НПК, но не и да прекрати наказателното производство, тъй като с подобен процесуален акт единствено осуетява изясняване на обективната истина.

Предвид изложеното следва да се приеме, че като се е произнесъл по реда на чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК и е прекратил наказателното производство по досъдебно производство № 48/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 2121/2019 г. по описа на СРП, образувано и водено за осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, прокурорът при СРП е постановил незаконосъобразен

прокурорски акт.

Ето защо и като е постановил определението си в посочения по-горе смисъл, СРС, НО, 106-ти състав, е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден.

За пълнота, СГС в този си състав намира за необходимо да посочи, че доводите на представителя на държавното обвинение, залегнали в протеста, за процесуална незаконосъобразност на атакувания съдебен акт, са неоснователни. При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила; съдът е изложил по недвусмислен начин аргументите си досежно пороците при формиране на волята на наблюдаващия прокурор; не е налице произнасяне на решаващия първоинстанционен съд извън предмета на доказване по досъдебното производство.

При упражняване на съдебен контрол върху законосъобразността и правилността на прекратителния прокурорски акт, СРС не е установил факти и обстоятелства, различни от тези, възприети в постановлението на СРП; не е допуснато и вмешателство в конституционно регламентирания правомощия на Прокуратурата да извършва преценка срещу кое лице и за какво престъпление да повдига обвинение. Доводите на представителя на държавното обвинение в противния смисъл, залегнали в протеста, СГС намира за неоснователни.

Действително, настоящата инстанция констатира, че при постановяване на окончателния прокурорски акт е допуснато друго нарушение, обуславящо извод за необоснованост на същия, различно от посоченото от СРС, но предвид съпадението на крайните изводи на двете инстанции, въззивният съд намира, че атакувания първоинстанционен съдебен акт следва да бъде изцяло потвърден.

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1270 от 14.10.2021 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 106-ти състав, постановено по НЧД № 11760/2021 г. по описа на същия съд, с което е **отменено постановление** на прокурор при СРП от 06.07.2021 г., с което на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НПК, е **прекратено наказателното производство** по досъдебно производство № 48/2019 г. по описа на 07 РУ – СДВР, пр. пр. № 2121/2019 г. по описа на СРП, образувано и водено за осъществен състав на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК, като необосновано.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

